

SŁOWO WSTĘPNE

Kolejny VIII tom „*Analecta Cracoviensia*” 1976 pojawia się w 25 rocznicę śmierci Kardynała Adama Stefana Sapiehy, pierwszego metropolity krakowskiego. Postać ta wciąż czeka na swoją monografię. Dotychczasowe publikacje stanowią niewątpliwie przygotowanie do niej, ale jej samej nie zastępują. Szczególnie cenne są prace prof. Adama Vetulaniego, z których jedną znajdujemy w niniejszym tomie. W chwili kiedy piszę te słowa prof. Vetulani już nie żyje. Niech więc wolno mi będzie również i na tym miejscu raz jeszcze wyrazić naszą wspólną wdzięczność za Jego wkład w naukę polską, w historię prawa państwowego i kościelnego, za Jego wielkie umiłowanie najstarszego w Polsce Uniwersytetu oraz najstarszego w tym Uniwersytecie Wydziału Teologicznego, który Kraków zawdzięcza Bł. Jadwidze Królowej i papieżowi Bonifacemu IX. Tak więc wspominając rocznicę śmierci pierwszego Metropolity Krakowskiego, niniejszy tom staje się zarazem słowem pożegnania dla wielkiego krakowskiego Uczonego.

Te daty bliskie, należące do kontekstu naszego życia, opierają się na dalekich odległych o wiele stuleci. Postać Kardynała Adama Sapiehy wyrasta na tle tysiącletnich dziejów Kościoła Krakowskiego. Nade wszystko jednak na tle postaci, która przed dziewięciuset laty nadała temu Kościołowi jego szczególne znaczenie. Wiadomo że lata 1972—1979 Archidiecezja Krakowska poświęca w sposób szczególny siedemsetletniej rocznicy pasterzowania św. Stanisława na stolicy biskupiej w Krakowie. I ta wielka rocznica „zbiera w sobie” niejako wszystkie bliskie rocznice, wspomnienia, wydarzenia, które niejako wyrastają z niej jak z głębokiego gruntu. Zebrani we wrześniu 1976 r. w cysterskim opactwie w Mogile (Kraków–Nowa Huta) na Kongresie Teologów przedstawiciele nauki katolickiej z całej Polski mogli się raz jeszcze przekonać o procesie tego wyrastania, o znaczeniu głębokich korzeni przeszłości dla współczesnego kształtu życia i myślenia.

Są przeto „Analecta Cracoviensia” 1976 świadkiem spraw dawnych i dzisiejszych, miejscem spotkania tematów i ludzi. A ludzie także wyrażają pokolenia: starsi przekazują młodym surowy ale piękny smak nauki, młodzi przejmują ten smak i już stają obok starszych.

W tym właśnie wyraża się życie społeczeństwa, Kościoła, środowiska naukowego, uczelni. Dziedzictwo przekazywane w wymiarach wielu stuleci i przekazane w tym stuleciu przez Tych. co odeszli, rodzi nową wolę życia.

† *Karol Kard. Wojtyła*